

(המשך מעמוד 25)

משלהם היכן להניח את הלהבה האולימפי- פית. נסה לא להפסיד זאת בבקשה. כאשר עזבתי את משרד הדואר כבר ברחו הרצים עם הלפיד האולימפי. נוצת הנשר ונעריו מיהרו כרדופי שד על מנת למלא את הזמן שהפסידו בגלל גובר הוועד האולימפי האוסטרי. הוא, הגובר ישב בצד הדרך ושתה בירה. הם פנו בכיוון זה, לתבור. אמר ואני פניתי ב- ריצה לדרכי.

לפתע הגיח איש צעיר מאחורי, תפס בשרוול וצעק: "עצור!" "עזוב אותי," צעקתי נושם ונושף, "עלי להשיג את הלפיד האולימפי."

"עצור!" חזר הצעיר ברצונו לצידו. "צ'כי ותומך בתעמולה הנאצית של היטלר לר ברלין? האינך מתבייש בעצמך?" "לא," אמרתי, "אינני מתבייש." "אם כן קרא זאת," אמר הצעיר בהחזיקו ב" כרוז מול אפי. בכרוז היה כתוב: "צ'כי אינו משתתף במשלחת הנאצית של היטלר."

"חבר," אמרתי לו, "אני בעצמי כתבתי זאת, איני רץ עם המשלחת אלא נגדה." "נגדה, מה?" אמר והרים אבן מוכן ל- הכותני בין עיני. עצרתי. התישבתי על אבן, מוחה זעתי ממצחי. הסברתי מי אני ומדוע עלי להיות בקשר עם הלפיד האולימפי. "ואתה טיפש שאינו יכול לר- אות רחוק יותר מקצה אפן." סיימתי. הצעיר הלך לקרוא לגיסתו.

הלפיד

שרף ברוז

מרות שגיסתו לקחה אותי על אופניה, ולמרות שנסעה כאלופה בר טור דה פרנס לא הגענו אל המשלחת אלא אחרי שעברה את כפר תבור. באוטובוס ישבו שקטים 5 נערים צעירי רים, רצי הלפיד האולימפי בצ'כיה. כשר מים נוטפים מהטוגות שלהם. נוצת-הנשר איבד את שלוש נוצותיו. חברי מועדון הספורט בריאי הגוף של הכפר זרקו אר- תו ואת נערינו עם הלפיד האולימפי ל- תוך בריכת הכפר. שם, בשרפו ברוז, כבה הלפיד האולימפי. מה שראה אדולף היטלר אחר כך באיצטדיון האולימפי בכרלין ומה שהעלמה ריפנשטאל צילמה, לא היתה האש שבאה מקרניה הבהירות של שמש יוון. היתה זו הלהבה שהוצתה עליידי גפרור צ'כי פשוט, ליד בריכת ברוזים בתבור.

אך זה עדיין איננו הסוף. כאשר הגע- תי לפראג באותו ערב, נמכר עתוננו על ידי נערים שצעקו: "משלחת שלום או ריגול צבאי? העלמה לגי ריפנשטאל מצל- מת את ביצורי הגבול שלנו." התוצאה היתה שהעלמה ריפנשטאל נת- בקשה בשקט להראות את הסרט האולימפי

בנו של פועל תימני עני נשא השבוע את בתו של איל-ההון מסי' 1 הסנידרל

החתן

איל-הספנות יעקוב מרידור מסתכל בחתנו החדש, יגאל בשן, החתום על שטר הכתובה

היום, כאשר הוא מופיע על הבמה צריכים אפוא ואבא בשרי להודרו מאוד, אם הם רוצים להשיג כרטיסים. היום, הוא אליל הנוער. הבית הקטן, שלפני שנים שימש מישכן לפרותיה של נחלת-יהודה, ועכשיו הוא ידוע כביתו של יגאל בשן - הפך להיות מרכז ל- עליה לרגל להמוני בנות טיפשי-עשרה.

היום, הוא חתנו של המיליונר מספר 1 של ישראל, איל-הספנות יעקוב מרידור. בסיפור סינדרלה קלאסי - שהתהפכו בו המינים. ביום שני שעבר, התחתנה מיקה, בתו של המיליונר, עם יגאל בטקס "צנוע, אבל קצת דחוס," כמו שאומרת אמא בשרי: "היה יפה מאוד. רק חם מדי."

היום, יש לו כבר תקליט זהב אחד וכמה תקליטי כסף - והוא רק בן 23. הוא תמיר, שחרחר - ועם תקוות גדור- לות.

רק לפני כמה שנים, היה יגאל הקטן, אחד משני ילדיה של משפחת בשרי, ילד ככל הילדים. הוא גרם לאמא הרבה כאב-ראש, בגלל הבעיות עם הלימודים. "בין כה לא אהיה מהנדס, ולא עורכי דין," היה מנחם את האם המודאגת. קטן, אבל כבר ידע מה רוצה.

אבל כבר אז - בטיולי הכיתה השני תיים, שאותם נהגה האם ללוות, ובכל החגיגות המשפחתיות - היו לו את שעותיו הגדולות. אז, היה לב אמו מת- רחב מגאוה. בכל טיול כזה - היתה הופעת סולו שלו חובה. בחוג המשפחה, קראו לו "חזוליטר". כשהבינה אמא בשרי לאן נושבת ה-

הרגע המיוחל

הרב פרנקל משיא את יגאל בשן ומיקה מרידור, לשעבר חברת להקת פיקוד מרכז, שוויתרה על הקריירה האמנותית שלה. החלומות התגשמו, אמרה אמו של יגאל, יגאל לא התחתן בשביל הכסף. נכון שהאומר שכסף לא טוב, הוא אידיוט. אבל גם עם כסף לא תמיד מאושרים."

אחת השר

משה דיין מגיש את מחנת הניי שואין שהביא ליגאל בשן, הנראה אורגינלי בחיטרוקתו עטורת הכיפה ובפיאותיו.

רוח, לא חסכה מאמץ. "הרבה חלומות היו לי לגבי יגאל. לאיזה אמא אין?" היא אומרת. "אבל את זה אני לא מספ- רת. זה נשאר אצלי בלב." אחרי שהרבה אנשים חשובים אמרו לה שלזאטוט שלה יש כישרון, לא חסכה אמא בשרי את המעות המועטות, שהיתה מרויחה בעבודתה כבוררת פרי-הדר. עד מהרה היו ליגאל גם גיטרה וגם חליל. הימים היו קשים אז. האב, יליד הארץ וכן למשפחה תימנית, עבד כפועל ב- חקלאות, ועבודת האם והאב כאחד הספיי קה בקושי לפרנסת המשפחה. חינוך מוסי- קלי מלא - לא יכלו להעניק לבן, מה עוד שהיתה גם ילדה בבית. אבל מה שיכלו לתת - נתנו.

זה השתלם, מסתבר. יגאל הקטן הפך לזמרצמרת - והשבוע נכנס, דרך החור- פה, גם לצמרת החברה וההון של ישראל.

משפחת החתן

עור וייצמן מברך את יגאל ומיקה, המוקפים בבני משפחתו של החתן. החתן והכלה יתרו על טקס מפואר, ותרמו את הכסף לטובת נכי צה"ל. אבל גם אחריה, נשאר הטקס עדיין עשיר למדי.

עיתונאי שריק היטלר לא ידע

פי שלח לקציני המטה הכללי הצ'כוס- לובקי. הם החרימו כל אינטש' שצולם בגבול. את אירוע הברווזים לא צילמה בלאוו הכי יומיים אח"כ קיבל עורכי מברק מברלין: "היום, גיע! הייל היטר לר." היום באמת הגיע: 15 בספטמבר, 1939, כאשר פלשו הנאצים לפראג.